

יום שלישי, כ"ה בתשרי התשפ"ז
06 באוקטובר 2026

באומו המלא של מפקד פיקוד הדרום, אלוף יניב עשור

אחי,
תושבי המועצה האזורית אשכול,
מפריחי הנגב,
אנשי אדמה ורוח,
מעש ועמל.
רעיי לנשק,
מיכל, ראש המועצה,
מכובדיי כולכם.

שלוש שנים חלפו מאותו בוקר נורא, מהכישלון הגדול שלנו כצבא, בשבעה באוקטובר, שבת שמחת תורה. 06:29 בבוקר, היום והשעה ששינו את חיינו ללא היכר, כפרטים, כקהילות, כחיילים, כיחידות וכמפקדים.

גדלתי והתחנכתי כאן. יחד איתכם, התעצבתי באדמת הנגב, בשדות החקלאיים, בשמש הקופחת. ככל שהצטברו הידיעות והשמות באותו הבוקר, כשחשבתי על המשפחה ועל החברים מהבית, חשתי שמהו בי, עמוק בתוך הלב, נשבר. נולדתי במושב מבטחים, טובי חבריי מישע ומעין הבשור. בקיבוץ נירים שיחקתי כדורסל עם רביד כץ וירון שחר ז"ל. בכדורגל, לא הצלחתי לחדור את ההגנה של אוהד יהלומי ז"ל.

בבארי הייתה הפעם הראשונה שבה התרגשתי מהצגת תיאטרון, וכשהייתי חולה ביקרנו את ד"ר בצלת בקיבוץ ניר יצחק. הבית שלנו, שהיה בשדה כלניות עם שקיעות אדומות, הפך לשדה מוות וקטל. האחים, האימהות, הסבים והסבתות שלנו נחטפו אל ארץ פלשת. אויבינו, בכוונת מכוון, תקפו יישובים וקיבוצים, וגם צעירים שרקדו במסיבת טבע. הם לא הבחינו בין זקנים, נשים וטף.

באמצעות הרצח, השריפה והפגיעה במקום שאמור להיות הכי מוגן ובטוח, הבית שלנו, הם ביקשו לערער על בשורת הציונות ועל זכות קיומה של מדינת ישראל. הם ניסו לגרום לנו להאמין שאין בית בטוח לעם היהודי, שמקומנו לא כאן. תקוותם הייתה שמתקפה אלימה ואכזרית תהיה 'המכה האחרונה' שתפרק את החברה הישראלית. כל מערכת המושגים שבאמצעותה הבנו ופירשנו את חמאס התבררה כשגויה.

בשפה הרווחת מכנים את זה 'קונספציה', במילים פשוטות יותר, הלכנו אחר תקוות ומשאלות לב לשכנות טובה, במקום להביט למציאות בעיניים ולפרש את העובדות כהווייתן. האויב חדור אמונה שמקומנו אינו כאן. שהוא מסוגל להשמיד את מדינת היהודים. הוא איננו מבקש שלום, פשרה או דו-קיום. הוא מבקש את קיומו על חשבון קיומנו. ואני חושב שבנו, תושבי האזור, נשבר באותו היום דבר נוסף - הרי רקמנו איתם יחסי שכנות, הם עבדו איתנו בשדות, היו אורחים בשמחות שלנו כבני בית. גם אנחנו ביקרנו שם בשווקים, למדנו ודיברנו, כל אחד בשפתו של האחר. האמנו שמהשוואת מהותיות הזאת, מהשהות המשותפת בשדות ובמשק, יכניס בלב חמלה והכרת תודה. נכזבנו. חמלה לא הייתה ביום ההוא. גם לא צלם אנוש. עולם ללא ירח.

החורבן היה נורא. האסון היה כבד מנשוא. אתם, תושבי המקום, לחמתם באומץ ובגבורה להציל חיים, להגן על המשפחה ועל הבית. לא יכולנו להביט לכם בעיניים. האכזבה מאיתנו הייתה גדולה. נכשלנו בייעודנו - להגן על המדינה, לשמור על הבית. האמון שנתתם בנו נשבר. ומתוך השברים הללו קמנו. כעם אחד, כואבים אך נחושים. נחושים שלא לקרוס תחת כובד המהלומה. כדברי נתן אלתרמן: 'כי לא נשוב אחור, ודרך אין אחרת, אין עם אשר ייסוג מחפירות חייו'. נכפתה עלינו מלחמה שלא ידענו כמותה. קיבוצים שרופים, אלפי אזרחים הרוגים ומאות חטופים בעזה.

אנו נלחמים נגד אויב רשע, ציני ואכזרי, המוצא מחסה בתוך אוכלוסייה אזרחית אוהדת, בבתי חולים, בבתי ספר ובמחסות הומניטריים. ומתוך שליחות, אהבה לעם ולמדינה, חיילי צה"ל בסדיר ובמילואים עזבו את הבית ויצאו אל המלחמה. ומאז הם נלחמים בשם החיים ולמען החיים. תחת פקודות חוקיות ומוסריות, שומרים על צלם אנוש ועל טוהר הנשק. מלחמה היא תופעה עתיקת יומין, קשה, כואבת, אכזרית. היא תובעת מאיתנו מחיר דמים קשה מנשוא. נדרשות בה תעצומות נפש. עמידה במשימה מחייבת הקרבה, דבקות גדולה ואמונה בצדקת הדרך. ואנחנו צודקים. מתייצבים מול פני הרוע.

מוסיפים אור, ומגרשים חושך. מקדשי חיים, ולא מבקשי מוות. מסורים בכל לב לשחרור אחינו החטופים. חמאס שחרר את החטופים הודות ללחץ הצבאי, כאשר הרגיש כי החרב מונחת על צווארו ומאיימת על קיומו. ולכן, דרך שחרור החטופים ביקש להביא להורדת הלחץ ולהרחקת הסכנה. בשבוע שלאחר שבעה באוקטובר, ראיתי טרקטורים חורשים בחריצות את שדות הנגב שלנו.

מראה זה הציף את ליבי בתחושות של גאווה וביטחון, באמונה שאנחנו ננצח. אתם, אחיי מפריחי השממה, הייתם בעבורנו מקור עוצמה והשראה. מעיין נובע של כוחות ותקווה, של זריעה וצמיחה. כמפקד פיקוד הדרום, בעיתות שבהן הרגשתי את כובד האחריות ואת המעמסה הגדולה, חשבתי רבות על מה שלמדתי מאבי חנניה, זיכרוננו לברכה, ומיתר חבריו החקלאים החלוצים. חקלאות היא שילוב של אמונה והתמדה. זורעים בחשש ובתקווה, קוצרים בשמחה ובתודה. שנה אחר שנה. וכמו בחקלאות, כך גם במצביאות, נדרשים: ירושלים ומבטחים. חזון ומעש. שמיים ואדמה. ספר ומחרשה. נשק ורוח.

המלאכה לא תמה, מסע התקומה לא נשלם. אנחנו נחויים לא לשקוט עד אשר נשבור את כוחם ואת רוחם. אני מבקש לנצל במה מקודשת זו לשלוח אזהרה חד-משמעית לחמאס: כל ניסיון לתקוף את חיילי צה"ל או את תושבי הנגב - ייענה בתגובה חדה ועוצמתית שלנו.

ונעשה הכול - נלמד מהטעויות, נפיק לקחים, נתקן ונשפר כדי להיות ראויים לאמונתכם, ונבטיח בענווה וביראה גדולה כי לעולם לא עוד! אני מתפלל יחד איתכם. כי עוד יבואו ימים של סליחה ושל חסד. ימים שבהם נוכל לשוב ללכת בשדה, בדרכים שסמרו מאימה ומדם, ונלך בשדה, כהלך התם, כאחד האדם. תודה לכם, על הרוח, האמונה ועל כך שאתם ממשיכים לעבד את האדמה ולהפריח את הנגב. עם ישראל חי.